

## Utak és kutak

Sötét van és hideg. Apró fényforrás látszódik mikor felnézek. Körbenézek, mindenhol falakat látok körülöttem. Ijedt vagyok, érzem ahogy a félelem átjárja a testem. Hol vagyok? Hol a családom, barátaim? Tegnap még velem voltak.

Tapogatózom, semmit sem látok. Kiáltásba kezdek, de senki nem válaszol. Hol lehetek? Hagyom, hogy a kérdések elárasszák elmémet, míg végül elnyom az álom.

Kényelmetlenül fekszem. Érzem, ahogy a nap sugarai perzselik arcomat. Kinyitom a szemem, eltűnt a sötétség. Újra körbenézek, a falak magasan húzódnak körülöttem. Egy kútra hasonlít. Egy kút mélyén ébredtem? Ettől a tudattól keserves sírásba kezdek. Mi tévő legyek? Összekuporodva ülök a hideg földön, s csak úgy folynak lefelé a könnyecseppek a szememből. Kezembe temetem az arcom és megállás nélkül sírok. Nem tudom mióta ülök így, az időérzésem teljesen elveszett. Egyszer csak jön egy pont, érzem, hogy belémhasít egy gondolat. Halkan azt súgja nekem, hogy ki kell jutnod, meg kell próbálnod, ki kell tartanod, ezt hallom folyamatosan a fejembe. Hagyom, hogy a gondolat átvegye felettem az irányítást. Ezzel a lendülettel felállok és keresésbe kezdek. Kell lenni-e valami megoldásnak, hogy kijussak, valami tárgynak, ami segíthet. Már világos van, mostmár tisztán látom hol vagyok. Körül nézek, gazok sokasága van a szemem előtt. Mostmár tudatosul bennem a kép, ez egy elhagyatott kút. A lábam alatt látok faágakat és köveket. Ez jó lehet nekem. A kút fából van kirakva. Fejembe ugrott a megoldás. Kövel lyukakat tudnék vésni az oldalába, ami segít megkapaszkodni. Az elképzelés megvan, már csak megkell valósítanom. Megpróbáltam összerakni sorba a fejembe a gondolatokat és belekezdtem a munkába. Kezdődhet a mászás, egyik lábamat teszem a másik elé, kezeimen látszódnak az erek, ahogy igyekszem magam fent tartani a magaslaton. Megyek feljebb, nem nézek le, mígnem az utolsó lépés maradt hátra. Megkapaszkodom a kút peremén és felhúzómagam. Fejemet automatikusan körbeforgatom, szétnézek, nem látok mást csak fákat és bokrokat. Egy óriási erdő közepén lehetek? Lenézek a kútba, innen is ijesztőnek tűnik. Vajon mennyi időt tölthettem lent? Hogyan juthatok ki az erdőből? Vajon merre induljak? Melyik út hová vezethet? Kérdések sokasága van a fejemben. Valahogy ki kell jutnom az erdőből, de rengeteg az ösvény. Gondolkodom, míg végül elindulok egyenesen. Az út porzik a lábaim alatt, cipőmet teljesen beborította a föld színe. Folyamatosan sétálok, számolom a lépteimet, de csak a végtelen utat látom magam előtt. Egyszer csak zajra leszek figyelmes. Van más is rajtam kívül itt? Segély kiáltásnak tűnik. Közeledek a hang felé és megpillantok egy idős embert. Látom, ahogy fekszik a földön, kezei a kerékpár kormány alatt beszorulva. Azonnal hozzá szólok:

- Jó napot! Tudok segíteni? Mi történt? - kérdezem aggódva.

- Szia! Örülök, hogy itt vagy. Azt hittem nincs itt senki rajtam kívül. Elestem és beszorult a kezem, nem tudok mozogni.

Gondolkodás nélkül segíték neki. Miért ne tenném, ha tudok? Automatikusan közelebb mentem és megpróbáltam felemelni az eszközt róla.

- Mingyárt segíték. - mondtam.

A bácsi felállt, megrázta kezeit, melyek már lila foltosak voltak az ütéstől.

- Köszönöm kisasszony. Szabad kérdezni Önt mi járatban érrefelé? Ritkán látok embereket itt.

Elkezdtem mesélni a történetet az elejétől, egészen eddig a pillanatig és ő figyelmesen hallgatott.

- Így most kiszereznék jutni az erdőből a belvárosba. - mondtam végezetül.
- Sok mindent átéltél, ijesztő lehetett számodra. Látom a kerékpárom nem nagyon károsodott, ha gondolod kölcsön tudom adni, hogy gyorsabban hazaérj. Innen, ha elmész egyenesen úgy öt kilométert, majd először az első s végül a második elágazásnál is jobbra, meglátod a földes út végét. Onnan már nem messze lesz a lakónegyed. - mesélte hosszan és érthetően.
- Hálásan köszönöm az útmutatást és elfogadnám a kerékpárt. - mondtam meghatóan.
- Tessék és köszönöm szépen a segítséget. - mondta hálásan miközben átnyújtotta a kormányt.
- Nagyon szívesen és én is köszönöm a kerékpárt, amint tudom visszajuttatom Önhöz. - mondtam és elköszöntem.

Felszálltam a kerékpárra majd elindultam egyenesen a bácsi utasításai szerint. Fejem előtt jártak a mondatai, egy szavát se felejttem el. Folyamatosan követtem az útmutatásait. Útközben az agyam megállás nélkül kattogott. Azon gondolkodtam, mióta lehetek távol. Egy éjszakát biztosan a kútban töltöttem, majd többször is rám sötétedett miközben sétáltam a kiutat keresve és most is már estefelé lehet. Folyamatosan tekerem a kerékpárt az utat kémelve. Hirtelen az agyam ezúttal arra váltott, hogy útközben felidézzem az emlékeimet. Árasztanak el a gondolatok, úgy érzem minden apró dologról eszembe jut valami. Tüzel a nap és az ég gyönyörű világos kék színben pompázik. Így automatikusan láttam magam előtt az emléket amikor a barátaimmal kint ültünk az ég alatt és piknikeztünk. Egymás után ugrottak elém a pillanatok. Mindenhol fa van körülöttem, melyről egy az édesapámmal töltött nap jutott eszembe a tisztáson. Közben érzem, ahogy a kerék folyamatosan pörög alattam, mely olyan érzés mint mikor édesanyámmal sietünk, hogy időben

hazaérjünk. A földes út porzik alattam a sebessegtől, amivel tartok előre. A por, ami szétszáll a lábaimnál emlékeztet az érzésre, mikor a barátaimmal egy hasonló úton sétáltunk át a másik városba. Felnézek, kezd eltűnni a nap, hamarosan látni fogom a holdat. Ettől a gondolattól megjelent előttem a kép, mikor a hold fénye megvilágította a környéket miközben telefonáltunk az ismerőseimmel. Szinte könnybe lábad a szemem az érzéstől, ahogy felidéztem ezeket az örömteli pillanatokat. Bárcsak újraélhetném, csak erre tudtam most gondolni. Időközben majdnem elfelejtettem, hogy mi történt velem. Tekerek tovább és nem tudtam kizárni a gondolatokat a fejemből. Az emlékek csak úgy cikáztak a fejem előtt, majd egy szempillantás alatt semmivé lettek, ahogy eszembe jutott, hogy ez jelenleg nem a valóság. Nem tudom meddig voltam a gondolataim fogságában, de érzékelem, hogy egyre sötétebb lett. Erre a látványra ténylegesen visszatértem a jelenbe. Gyorsan ki kell jutnom mielőtt még teljesen sötét lenne. Újra felidéztem az idős bácsi szavait, már csak az utolsó elágazás maradt. Figyeltem az utat magam előtt és még gyorsabb tekerésbe kezdtem. Hosszas kerékpározás után zajra leszek figyelmes, mintha a gépjárművek moraját hallanám. Hihetek a fülemnek? Nemsokára a lakónegyedben leszek? A kijutás gondolata eluralkodott rajtam. Ezek szerint már nem sok van hátra, szinte látom az út végét. Bizakodva haladok tovább előre a zaj felé, miközben folyamatosan sötétedik. Így újra homályosság van előttem. Gondolataimat már nem az emlékeim uralják, hanem tartom a sebességet, hogy minél gyorsabban a zajforráshoz jussak. Megállás nélkül forognak körbe-körbe a pedálok, mígnem egyszer csak megakadok. Érzem, ahogy a talaj kicsúszik alólam. Zuhanok, szélsébséggel esek lefelé. Mi történik? A nagy zavarodottságban ez az egy gondolat tudja elhagyni az elmém. Nincs visszaút. Lassan beletörődök, ahogy az a cseppnyi pozitív löket, ami eddig volt elhagyja a testem. Azonban zuhanás közben egy hangra leszek figyelmes. Először csak halkán, suttogva, majd fokozatosan erősödik. Ez édesapám hangja? Ő is itt van velem? Kedves, mély hangja egyre hangosabb, a nevemen szólít és kezdem érteni a szavakat. Hirtelen kinyitom a szemem. A szobám mennyezetét látom felettem. Otthon vagyok?

Ránézek, arcán nagy mosoly terül el. Örömmel hallom, mikor kimondja a szokásos jó reggelt s ad egy puszit az arcomra. Mögötte a barátom mogyoró barna szemeire kerül a tekintetem. Te is itt vagy? Ő is rám néz és elmosolyodik. Közelebb jön, összekulcsolja a kezeinket, miközben egy puszit nyom az arcomra. Tényleg itt vagy? Hitetlenkedve teszem fel magamnak a kérdéseket. Nem hiszek az érzékszerveimnek. Ez vajon a valóság vagy csak álmodom? Azonban abban a pillanatban, amikor az ujjaink összeértek és érzem a keze melegét tudatosult bennem minden. Ez csak a valóság lehet és nem valami illúzió. Mostmár nem kételkedem, tényleg csak egy rossz álom volt az egész. Hagyom, hogy ez az apró pillanat magával vigyen, amikor érzékelem hogy mindketten itt ülnek mellettem. Annyira örülök nekik, örülök, hogy itthon vagyok. Pár másodperces mámor után újra édesapámra nézek, aki még mindig engem fürkészett. Háta mögé mutat, én pedig követem a keze mozdulatát. Emberek állnak mögötte, sorban egy fél kört alkotva az ágyam körül. Végignézek rajtuk, mind itt vannak. A családom tagjai, barátaim, minden fontos személy az életemben, itt áll

és mosoly húzódik az arcukon miközben rám néznek. Én is visszamosolygok rájuk, mire egyszerre, lágy hangon, örviden mondják, hogy boldog születésnapot.

Érzem, ahogy a látványtól kezd könnybe lábadni a szemem. Így az örömkönnyeimmel küszködve, csak annyit tudtam kimondani, hogy köszönöm szépen. Köszönöm, hogy vagytok nekem, tettem hozzá magamban és az öröm könnyekkel az arcomon felültem az ágyon.